

அரிந்த ஆப்பிள் கோங்கள்

நால்வர முகைத்தீங்

வெளியீடு :

புதுப் புனைவு வெளியீட்டகம்
மருதமுனை

நூலின் விபரம்

நூலின் பெயர்	:	அரிந்த ஆப்பிள் கோளங்கள்
நூலாசிரியர் பெயர்	:	நஸீஹா முகதைன்
வெளியீடு	:	புதுப்புணவு வெளியீட்டகம், மருதமுனை.
பதிப்புரிமை	:	ஆசிரியருக்கே ©
பக்கங்கள்	:	IV + 71
முகவரி	:	25/29. பதுறியா வீதி, புதிய காத்தான்குடி
முதலாவது பதிப்பு	:	2016
அலைபேசி	:	0775391973
மின்னஞ்சல்	:	naseehamuhhaideen@gmail.com
தளக்கோலம்	:	ஏ. எம். அமானுல்லார்
அட்டைப்படம்	:	ஏ. எம். றஸ்மி
அச்சகம்	:	நியு செலக்ஷன் அச்சகம் - அபற்று
விலை	:	300.00
ஐவ்லிபிளன்	:	978-955-52575-1-0

DETAILS OF BOOK

Book title	:	arintha aapil kolangal
Author	:	Naseeha Mohaideen
Published by	:	Puthu Punaivu Publishers, Maruthamunai
Copy rights	:	Author ©
Pages	:	IV + 71
Address	:	25/29,Bathriya road,New kattankudy
First edition	:	2016
Telephone	:	0775391973
Email	:	naseehamuhhaideen@gmail.com
Layout	:	A. M. Amanullah
Cover design	:	A. M. Rashmy
Printed by	:	New Selection Offset - akp
Price	:	300.00
ISBN	:	978-955-52575-1-0

அரிந்த ஆப்பிள் கோளங்கள், முகநூலால் தமிழுக்கு ஒரு அணி

ஏறத்தான பத்து வருடங்களுக்கு முன்னர் திண்ணை.கொம் இணையப் வாரப் பத்திரிகையில் பிரசரிக்கப்பட்ட தனது கவிதைகளை தொகுத்து கவிஞர் ணங்கபூர் அவர்களினால் வெளியிடப்பட்ட திண்ணைக் கவிதைகள் என்ற தொகுதிக்கு நான் எழுதிய முன்னுரைக்கு திண்ணைக் கவிதைகள்-இணையத் தமிழுக்கு ஒரு அணி என்று தலைப்பு கொடுத்திருந்தேன்.

பத்து வருடங்களுக்குள் தொழில்நுட்பத்தின் அகோர வளர்ச்சி பல்வேறு சாத்தியப்பாடுகளையும் எமக்கு சாத்தியப்படுத்திவிட்டுள்ளது. அதற்கு உதாரணம்தான் நஸ்ஹா முகைதீனின் அரிந்த ஆப்பிள் கோளங்கள். முற்று முழுதாக ஸ்மார்ட் போனினாலேயே தட்டச்ச செய்யப்பட்டு முகநூலிலேயே பிரசரிக்கப்பட்ட கவிதைகள்.

எனது வாசிப்பானுபவத்தில், நஸ்ஹா எந்த குரு வழிபாடுகளுமற்று தனக்கேயுரிய அலாதியான மொழியொன்றுடன் உலாவருவது போல் தெரிகிறார். நஸ்ஹாவின் படைப்பானுமையையும் எழுத்தாற்றலையும் பறைசாற்றும் எழுத்துகளுக்கு சிறுகு முளைத்து நீரை விலத்தி, நிலத்தை துழைத்து, வளியில் தவழ்ந்து முள்ளிவாய்க்கால் தொடங்கி, ரொசாரியோ (சேகுவரா), அலப்போ (சிரியா), பைசா கோபுரம், தேமஸ் நதிக்கரை, சைப்ரஸ் மரங்கள், ஸலாகுத்தீன் அய்யுபி, டாஸ்கண்ட், கலீல் ஜிப்ரானினதும், செல்மாவினதும் பெய்ருட் வீதிகள் என அலைந்து திரிகின்றன. கவி மொழியின் வெவ்வேறு வகையறாக்களின் சாத்தியப்பாடுகளும் காணப்படுவது போல் தென்படுகின்றன. பெரும்பாலான கவிதைகள் வினிம் புநிலையோர், ஒடுக்கப்படுவோர், நொறுக்கப்படுவோர், ஏங்கிக்கிடப்போர் பற்றிப் பேசுகின்றன. இன்னொருவகையில் சொல்லப்போனால் போர், புரட்சி, சுதந்திரம், அகதிமை, சிறுமி, சிறுவர், தாய்மை, அடிமை, தோல்வி, வாழ்வைக் கண்டடையத் துடிக்கின்ற ஏக்கம், பெரும் சலிப்பு பற்றிப் பேசுகின்றன. தனது தாய்நாடான இலங்கை யுத்தத்தை மட்டும் பேசாமல் உலகளாவிய யுத்தங்களைப் பற்றியும்

அவைகளினால் நெருக்கடிக்குள்ளாகும் மாணிடர்கள் பற்றியும் பேசுகின்ற கவிதைகள் எல்லையற்ற மாணிட நேயத்தை எடத்தியம்புவதாய் இருக்கின்றன.

அந்நியப்படுத்தப்படாத வார்த்தைகளுக்குள் அந்நியப்படுத்தப்பட்ட நிலக்காட்சிகளுடன் அதன் காலநிலைத் தன்மையுடன் புலக்காட்சிகள் விரிந்து கவிதைகளின் அந்நிய அழகினை (exotic beauty) அதிகரிக்கச் செய்திருக்கின்றன.

அரிந்த ஆப்பிள் கோளங்களின் கவிதைகள் தலைப்புகளின்றி காணப்படுவதே ஒரு வித்தியாசமான வாசிப்பானுபவத்தை கொடுக்கலாம். தலைப்பிடுதல் பிரதிமீதான வாசகனின் கட்டற்ற சுதந்திரத்தை மட்டுப்படுத்தி திசை திருப்பலாம் என்று கருதியிருப்பார் என்னவோ?

இந்தக் கவிதைகளை தொகுத்து நூலுருவாக்குவதில் ஊக்கப்படுத்திய நன்பர்கள் சிறாஜ் மஸ்ஹூர், கவிஞர் ஏ.எம். குர்சித், கவிஞர் ஜெமில், மற்றும் புதுப்புணவு இலக்கிய வட்ட மருதமுனை நன்பர்களுக்கும், நன்றிகள் உரித்தாகுக.

அம்ரிதா ஏயெம்.

சிரேஷ்ட விரிவுரையாளர்.

கிழக்குப் பஸ்கலைக்கழகம்,

வந்தாறுமூலை,

இலங்கை.

(1)

இறுதி நேரம்
நெருங்கி விட்டது
என்றாலும்
போராட்டத்திலே
நான் இருக்கிறேன்

என்னைச் சூழும்
மனிதக் காயங்கள்.....

வைராக்கியம்
தோய்ந்து
பக்கத்தில்
கிடக்கும் மருத்துவப்
போராளியிடம்
உடல் சிதறுண்ட
தந்தைக்கு
எனை ஈடு செய்யெனக்
கூறிய நாட்களில்
மனச் சிகிச்சை
அளித்திருந்தவள்
இப்போது நெஞ்சில்
ரவை துளைத்திருந்தபடி
வீழ்ந்திருந்தாள்

முன்று குழந்தைகளையும்
பலி கொடுத்த இசைவாணன்
தொடை என்டு
முறிவுடன்
குப்பி கடிக்க
அனுமதி கேட்டுக்
கொண்டிருக்கிறான்

வைத்தியத்தலைவரோ
உயிர் மீதான
பற்றினை
இழந்திருக்கிறார்

அத்தனை கதவுகளும்
அடைத்திருந்தாலும்
நாங்கள்
நிறுத்தவில்லை

இருந்தும் மிதிவெடி
வெட்டத்துக் காலொன்று
தொங்குவதால்
நல்லதொரு
வாய்ப்பினை
கெடுத்து விட்டேன்
எனினும்
காற்று ஒருபோதும்
ஓய்வை விரும்புவதில்லை....
(வாமன் எனும் முள்ளிவாய்க்கால் மருத்துவப்போராளியை
வைத்து எழுதியது)

(2)

இன்று
புரட்சியின்
ஒட்டுமொத்தமொன்று
ரொசாரியோவின்
முள்ளந்தண்டானது

மோட்டார் வண்டியின்
பயணக்குறிப்புகள்
மீட்டப்படும்
நிலையான
இடமொன்றின்
நாற்காலி
நிறைவடைந்திருந்தது

சக்கரைக் கிண்ண
முச்சுக்குழல்கள்
சுதந்திரத்தின்
சாயம் பூசிக்கொள்ள
நீர் வடித்திருந்தது

| நலீவேநா முகைதீன் |

சேகுவேராவே..

உன் வீரத்தை
என் ஆடையில்
நான் பொறித்துக்
கொள்வேன்.....
என் சந்ததிகளும்
இதையே மீட்டும்

உன்போல
ஒரு ஆளாக
மட்டுமே
மரணிக்க
விரும்பவில்லை

ஏனென்றால் புரட்சி
உள்ளவரை “சே”
வாழ்ந்து கொண்டேயிருப்பான்

(ரொசாரியோ என்பது “சே” வின் பிறந்த இடம்)

| நல்லீஹா முகைதீன் |

(3)

விடுதிகள் சூழ்ந்திருந்த
நகரம் இருள்
நிறைந்திருந்தது

பழக்கப்பட்ட
இசையின்
சலிப்புட்டும் தனிமையை
அனுபவித்தவாறு
சாலைகளை
கடந்து கொண்டிருந்த
எனக்கு
நிலவு செதுக்கப்பட்ட
ஆப்பிளின் சவை
தந்தது

இரவை
சுதந்திரமாக
அனுபவித்தேன்

உடல் முழுக்க
ஒருவிதமான
திராட்சை ரசத்தின்
கிளர்ச்சி இருந்தது

இந்த வீதிகளின்
எந்தத் திசையிலும்
விபத்துகளோ
இன்னும் அருவருப்புட்டும்
சட்டங்களோ
இருக்கவில்லை

ஆக நான்
இறந்துபோன
இத்தினம் தான்
விலைமதிப்பற்றது

(4)

என்னைப்

பைத்தியக்காரியென

முத்திரை குத்திவிட்டனர்

நீ மரணித்ததாய்

நியாபகமில்லை

மேட்ட வயிற்றில்

சூடாக சுவாசித்துக் கொண்டிருந்ததையே

இப்போதும்

உணர்கிறேன்

ஒரு முறையே

உன்னை

முத்தமிடக்

கிடைத்திருந்தாலும்

முடிந்துபோன

எதிலுமே நீ இல்லை

உன்னிடம்

ரட்சிக்கிறேன்

கருவறையின்

இருட்டின்

தழுவலாய்

ஒரேயொரு முறை

கதகதப்பூட்டு

வலியோடான

சுக்தத்தினால்

கிளர்ச்சியூட்டு

சூனியப்படுத்திய

தொப்புள் கொடியின்

ஸர வேர்களை

அறுத்தெறி

மகளே ஒ மகளே

கடைசியாக

நான் பார்த்த

உன் நீலக்கண்கள்

என்னுடையவை

(5)

விமான நிலையத்தின்
கடைசி நிமிடங்களை
அடைகையில்
ஒரு துக்கத்தை
அனுபவித்துக்
கொண்டிருந்தேன்

பீட்டரைப்
பற்றிய நினைவுகளே
பைகளில் நிறைந்திருந்தன

தன் மிக்கி மவுஸ்
கடிகாரத்தை
பார்க்கும் இந்தப்
பொழுதுகளை
அவன் சபித்திருப்பான்

“டாடி நான்
பெரியவனாவதற்குள்
போர் முடிந்து விடுமா?.....”

கழுத்தைக் கட்டியவாறே
அவன் கேட்கையில்
ஒரு சிலக்
கைக்குட்டையின்
கதகதப்பு

ஆனால் இறுதிவரை
அவன் கேள்வி
நியாயமில்லாதது....

(6)

தந்தையுடன்
கடலும் மௌனித்திருந்தது

அலீபோவில்
எஞ்சிக் கிடக்கும்
அவரின் குழந்தைப்பருவமும்
எனக்கில்லை

உம்மாவின்
கடைசி முத்தத்தின்
ஈரம் கண்களை
நனைத்துக்
கொண்டிருந்தது

ஐரோப்பாவின் இன்னொரு
முகத்தை காண்பிக்கும்
கப்பலின் அகதியெனும்
மறுபிறப்பின் வலியில்
நான் எந்தச் சமவெளியில்
காற்பந்தாட முடியும்

| நஸ்வை முகைதீன் |

என் வீட்டுத் தெருக்களில்
தானே அஸாட்டின்
சிறுபராயம்
சுற்றித்திரிந்திருக்கும்

அப்போதே
அவனைச்
சந்திக்க முடிந்திருந்தால்...

என் கேள்வி
இயந்திரத்தின்
இரைச்சலில்
மாட்டியிருந்தது

(7)

நண்ணதிருந்த
மேல்கோர்ட் முழுக்க
நெல் நதி நாகரீகத்தின்
வரண்ட புனைவுகள்
படிந்திருந்தாலும்

நியாயமில்லாத
சிற்பமாயைகள்
சூழ்ந்திருக்கும்
வீதிகளில் தீப்பெட்டி
விற்றுக் கொண்டிருக்கும்
அவளை சூட்டிற்காக
நான்
பார்ப்பதில்லை

மரத்துப்போன
சாலையில் முன்பு
அவளாய் நானிருந்தேன்

அதே பால்ய காலத்துக்
களவுகளை
அளவு நீண்டதான்
செருப்புகளில் சமந்தபடி

| நஸீவநா முகைதீன் |

(8)

ஏசம்பரின் பனிக்காலத்தை

அரிந்த ஆப்பிள்

துண்டுகளின்

மெல்லிய கீறல்கள்

படிந்த கோடுகள்

உருவகப்படுத்தும்

ஒரு படிகத்தில்

முறியும் ஓளியின்

அர்த்தமற்ற

சங்கேத வார்த்தைகள்

நிறைந்த இசை

மறைந்திருந்தாலும்

செவிட்டு இடையனுக்கு

பழைய நினைவொன்றின்

நிகழ்கால துக்கத்தினை

பரிசளித்தது

அக்விலோன் கலைக்கும்
எரிந்டசத்திரங்களை
ரசிக்காத
பைத்தியக்காரனின்
மனோநிலையே
எனக்கும்

ஆகவே
செம்மறி ஆட்டின்
உரோமங்களை
உருவியபடி
குளிரைக்
கலைக்கிக்கிறேன்

(9)

ஸரமில்லாத
மழைத்துளிகளை
சந்தித்திருந்த
டி.படில்ஸ் மலர்கள்
மெளனிக்கையில்
காற்றானது பழுத்த
கோதுமைகளை
வருடுவதாய்
சோம்பிக்கிடந்த
இதழ்களை
அசைத்த வேளையில்
அவை ஆக்கிரமிப்பு
ஜெருசலத்தின்
நிலம் கண்ட
இரத்தமாய்
நாணிச் சிவக்க

அதன் சத்துள்ள
வேர்களில்
மறைந்து கிடந்த
குண்டாவின் கதையினை
இரவுச் சூரியன்
ஹேலி எழுதுகிறான்....
அங்கே தூய
கறுமையொன்று
அழுகுப்படிந்திருந்தது

(10)

உம்மா பாண்
 எப்போது வருமென
 புல்லின் வாசத்தை
 நுகர்ந்தவாரே
 கேட்கும் அஹ்மதுக்கு
 முரிபத் பண்பாட்டின்
 செவ்வக வடிவ
 வீடுகள் இல்லாத
 சிரியா
 முன்போல
 பிடிப்பதில்லை

அல்போ உறங்கிக்
 கொண்டிருப்பதையே
 அஸாட் விரும்புகிறான்
 என வெளிச்சமிழந்த
 தெருவிளக்குகளும்
 கையில்லாத பெஞ்சில்களின்
 முனைகளும் பறைசாற்ற

தன்
 குழந்தைப்பருவ
 கற்பனைகளை
 வரைய புதிய
 மதிலொன்றைத்
 தேடுகிறான்
 அவன்

(11)

மேலைத் தேயத்து

இசையாய்

உணர்வுகளில்

வேறொன்றையும்

ஈடு செய்யாதே

காற்று புகுந்த

இறப்பர்ப்பலான் போல

கேளிக்கையாய்

இருக்கிறது

பழைமையைக்

குறைகூறித்

தயாரித்த தேனீர்

கறுத்திருந்தும்

அருந்த முடியவில்லை

இரவுகளின் செங்குத்துக்

கோடுகளை நிரணயிக்கும்

பைசா கோபுரம்

முழுக்க இறைச்சி

வறுவலின் வாசம்

இருந்தும்

நான் மூக்கிழந்தே

கிடக்கிறேன்

(12)

இறந்துபோன
பனிச்சறுக்கு மானின்
எலும்பைப்போல
வெளிறிக் கிடந்த
காகிதப் பக்கங்களில்
புதிய கனவொன்றின்
எஞ்சிய திரவ
மையினைத் தெளிக்கிறேன்

வெண்ணிற இரவுகளின்
காதல் கதையாய்
இரண்டு நியாயமான
பதில்களை அது
நீட்டுகிறது

தேம்ஸ் நதிக்கரையைத்
தாண்டாத
கற்பனைகளை
கால்சட்டைப் பையில்
திணித்தபடி
நடந்து செல்லும்
நினைவுகளைத்
தின்று முடித்திருந்தன
ஒலிவ் இலைகள்

இப்போது கேள்விக்குறி
இடம் மாறியிருந்தது

(13)

நின்று விட்ட
கழகாரம்
அமைதியடையட்டுமென
மந்திரக்குச்சியை
கையில் எடுத்ததும்
பகலுக்கு பிறகு போன்று
ஆழந்து தூங்கத்
தோன்றுகிறது

மீதமுள்ள தேவீரில்
இனிப்புமில்லை
உற்சாகமும் இல்லை
என்பதால்
பனிப்பொழிவின்
போதான போர்வையின்
கதகதப்பை கடன்வாங்கி
தெருவோரத்துப் பூணைகளின்
உரோமங்கள் மேலே
பூசி விட்டேன்

இனி காஸ்டனெட்டின்
இசைப்பசியை அவை
தீர்க்கும்
இரகசியமான இரவின்
சவையினை
அனுபவிக்கலாம்

(14)

காதலை விட
புனிதமான ஒன்றைச்
சொல்லித் தரட்டுமா
பரவசத்தோடு வினவினாள்
அவள்

அப்படியொன்றையும்
உணரவில்லை
என்றவனிடம்
பசி இருக்கவில்லை

(15)

பலியிடப்பட்ட

குதிரை வாலொன்றினால்
நிசப்தம்
கலைகிறது

அந்த இசை

பரிசுத்தம்
அளிக்கவில்லை

வெறும் இரைச்சலான

காற்றின் வடிவமாய்
நான் உருவகப்படுத்திய
ஒன்றின்
மறு பிறப்பினையே
உணர்த்துகிறது

மெளனம்

தோய்ந்திருந்தாலும்
நார்கள்
அறுந்த வயலின்
இன்பமானது

(16)

ஜன்னல்

கண்ணாடி வழியான

முறிதலை நேசிக்கும்

ஒளி

இருள் மீதான

அத்துமீறலை

ஆமோதிக்கிறது

| நஸீஹா முகைதீன் |

(17)

இரவின்

கடைசி நிமிடத்தினை

அவன் அடைந்தான்

குழந்தையின்

முதல் அழகை போல

அதில் பரிசுத்தம்

இருந்தது

| நஸீஹா முகைகதீன் |

(18)

கதவு இடுக்குகளின்
பிண்ணிருந்த குருட்டுச்
சிறுமி
உலகை விசாரித்துக்
கொண்டிருந்தாள்

முதலாமவன்
கடவுளைக் குறை
சுறினான்

இரண்டாமவன்
இறந்துபோன தன்
காதலியின்
கனவுகளை
சுமந்திருந்தான்

முன்றாமவனோ
புரட்சியைத்
தூற்றினான்

இப்படியே
நான்கு
ஜந்து
ஆறேன
வாய்கள் அதிகரித்தன

திருப்தி வெறுமை
படர்ந்திருந்தது
இனி சிறுமியின்
உலகம் பற்றிய
வரைவிலக்கணம்
பிழைத்திருக்கும்

(19)

உன்னை

எப்போது முத்தமிடுவது

வெறும் புகைகளும் புழுதிகளும்
உறைந்த சமவெளியில்
எல்லை தாண்டா பந்தென
சிறகிழந்து கிடக்கின்றேன்

இங்கு அவமானங்களே பாடல் வரிகள்
என்பதால் உருவகப் படுத்திய
கனவுகள் நினைவிழந்து போகின்றன

கடைசியாகத் திரும்பி
ஒரு தடவை ஒரே தடவை
அவளைப் பார்த்தேன்

வயிற்றில் நீ மூன்று மாதங்களாய்

வசந்தகால நீலக்குயில்களை
பாடவைப்பதாய் வாக்களித்தே மணமுடித்தேன்
முடிந்ததென்னவோ
கருமேக வானிலையே

அவள் புத்திசாலி
மேகங்களை மழையாக்கிக் கொண்டாள்

| நஸீவநா முகைதீன் |

உன் முதல் அமுகை
முதல் ஸ்பரிசம் தரிசிக்கத்
துப்பற்றவன்
ஒவ்வொரு துப்பாக்கி வேட்டுகளுக்குள்ளும்
மழலை மொழி தேடிக் கொண்டிருக்கிறேன்

அநாதையாக்கியவன்
என புலம்புதே
குண்டு துளைத்த கடைசித் தருணத்திலும்
விழிகளின் வழி என்னில்
உன்னையே உணர்ந்தேன்

தரமுடிந்தது தியாகியின்
மகளென்ற புனைப்பெயர்
அதைக் கூட நூற்றாண்டுகள்
மறைத்துக் கொள்ளலாம்

ஆனாலும் போர்வீரனின் பூப்பூத்த துப்பாக்கியே
உன்னை நான் எப்போது முத்தமிடுவது

(20)

தனிமை
நான் வளர்த்த
நன்றி கெட்ட நாயேன்

சலனங்களை மறைக்கும்
கயிற்றுந்த காற்றாடியெனத்
தெரிந்தும் என்னிடம்
இங்கிதம் தொலைக்கிறது

மரத்துப்போன உணர்வுகளை
உயிர்ப்பிப்பதும் துண்டிப்பதுமாய்
ஆதும் சித்திரவதை செய்துகொண்டே
கரம் கண்டிராத மனக்கல்லிலே
தனக்குப் பிடித்த பாடல் வரிகளை
கிறுக்கி அழிக்கிறது

நினைவுகள்
எத்தனை முறை
நினைத்தும் புளிப்பதில்லை

மழை நின்றும் நிலம் மிஞ்சம்
முகில்களின் கனவுகளென
தொடர்க்கதையாய்
மரண கீதங்களின்
ராகங்கள் சுகமளிக்கலாம்

ஆனால் கல்லறைகள்
தனிமை தொலைத்திருத்தல்
வேண்டும்

(21)

அவன் இருண்ட
தேசத்தில்
வசிப்பதால்
கனவுகளில்
வெளிச்சம்
இருப்பதில்லையென
புலம்புகிறான்

ஓரே இசையை
எழுப்பிக்கொண்டிருக்கும்
வயலின் நார்களைப்
போல
அதில் சுவாரசியம்
குன்றியிருக்கிறது

ஓளிர்வினை
சிந்திக்கவில்லை
என்பதால்
எரியும்
விளக்குகளும்
அவன் எல்லைச்
சுவற்றுடன்
அணைந்து விடுகின்றன

இது மொனப் பாடலொன்றின்
வேதனையை தருகிறது

(22)

காற்று தனிமையை
தேடிக் கொண்டிருக்கிறது

ஊரின் ஒசையனைத்தும்
ஒடுங்கிவிட்ட இரவில்
நிலவைத் தேடும்
வலிகளைப் போல
புல்லாங்குழல் வழி
தொலைத்திட்ட
ராகங்களின் திரும்பல்கள்
சாத்தியமற்றுப் போக

நானும் காற்றும்
நிழலும் ஒளியுமாய்
மரத்துப்போன ஒரு
விதி விலக்காய்....

| நஸீவூரா முகைதீன் |

முடிவதெல்லாம்
இலக்கணங்களை
சத்திரசிகிச்சை
செய்வதே

அறுவடை மறந்த
விவசாய பூழி
பருவங்கள்
தப்பிப் பொழியும்
மழையைத் தவறவிட்டு
பின் மறுக்கப்பட்ட
நியதிகளுக்காய் மனு
அனுப்பி
பதில்களுக்காய் காத்திருக்கும்
காற்று தனிமையை
தேடிக் கொண்டிருக்கிறது

(23)

பறவையொன்றின்
சுதந்திரத்தை
உணர்ந்திருந்தது
கூடு

மேகம்
நெருங்கிக் கிடக்கும்
ஆகாயம்
இறக்கைக்களை
நேசிக்கிறது

ஏழையின் சோற்றுக்
கனவாக
அர்த்தம்
நிறைந்திருக்கும்
சிறைப்படுத்தலின்
வதைகளை
நியாயப்படுத்துகின்ற
சதுரக்கம்பிகளை
கூடு உடைத்தெறிய
முனையும்
நாட்களில்
வசந்தகாலம்
உருவாகும்

அங்கே சுதந்திரம்
துயில் கொண்டிருக்கும்

| நலீஹா முகைதீன் |

(24)

ஓரு ஏறும்பு
வரிசை
கோணலற்று
நிமிர்ந்திருக்கிறது

எறும்புகளும்
மோதிக் கொள்வதில்லை

எங்கே
அவைகளின்
இடைவெளி
அளவுகள்
நிறுவப்பட்டிருக்கும்

ஒன்றின்
தொடக்கத்திலா
மற்றொன்றின்
முடிவிலா

ஓருவேளை
புரிதலின் அடிப்படை
ரகசியங்களின்
வெற்றி
புற்றிலிருந்து
ஆரம்பித்திருக்கலாம்

(25)

இதோ தூரத்தில்
மங்கலாய்
தெரிகிறது
விதைப்பு

மேகங்களுக்காய்
காத்திருந்தும்
மழை நாளொன்றை
ழுமி முத்தமிடவில்லை

அவள் பாவம்
மார்புக் கச்சையை
தேடிக் கொண்டிருப்பாள்

உள்ளதின் ஒட்டை வழி
தெரியும் மஞ்சள்
மேனியை
பயிர்கள் மறைக்குமென
வாக்களித்தேன்

வாக்கோடு

நாக்கும் கோணிக்

கிடக்கும் சரித்திரப்

பிழைகள்

வெயிலுக்கென்ன தெரியவா

போகிறது

அது சுதந்திரமாய்

ஆற்றோடு புணர்ந்து

கடலோடு கை

சேரும்

என் மரங்களாவது

இருந்திருக்கலாம்

வேர்களாவது

(26)

அவள் எலிகளை

நேசித்தாள்

மனிதர்கள் போல

வேதனை தராத

அவைகளின்

சப்தங்களை

விரும்பினாள்

எங்கும் ஒடித்

திரியும் அவை

தன் பால்ய

காலத்துக் கனவுகளை

உப்பில்லாத ஒன்றை

சூறிக்கொண்டிருந்தாலும்

ரசிக்கத்தக்க கற்பனைகளாக

இருந்தன

கதவுகள் திறக்கப்படாத

நாட்களையும் உடன்பட்டுக்

கொள்ளும் எலிகள்

அவற்றை

எதற்காகவோ இன்னும்

நேசித்துக் கொண்டிருக்கிறாள்

ஒருத்தி

(27)

அது தனித்திருந்தது
நிலவினைப் போல
கடந்து செல்பவைகளின்
நியாபகங்களை சுமந்தபடி

கால் தடங்களை காதல்
புரியும் மணலூடன்
கற்களும் கொஞ்சமாய்
நெருங்கிக் கிடக்கும்
இடை இடையே
சில முட்கள்

எங்கும் தனிமையின்
உதிர்ப்பு
காலநிலை மாற்றங்களை
தெரிவிக்கும் ஒரத்து
மரங்களும்
காற்றோடு புணர்ந்து
கிடக்கும் இலைகளும்
எப்போதாவது சேதி அனுப்பும்

| நஸ்தீநா முகைதீன் |

வேறுபாடுகள் இல்லாத
 வரண்ட வெயிலில்
 முதியவன் நடந்தால் அனுபவம்
 இளையவன் நடந்தால் வேகம்
 பாவாடைச் சட்டைக்கு குளிர்
 வேறொரு வரைவிலக்கணமும்
 தெரியாத நிர்மலத்தை
 கவிஞரும் காதலும்
 கவனம் குவிக்க
 முயன்றும்
 செல்வாக்கற்ற
 திறமையாய்
 ஒற்றைப்படுத்தப்பட்டிருப்பதே
 கடைசி
 முரண்பாடுகளாய்
 எழுதப்பட்டிருந்தது

(28)

நினைவுகள் ஒரு
பிசாசினைப் போல
தனிமையைத்
தேடி அலைகின்றன

பயங்கள் சூழ்ந்த
வசந்தகாலம்
நடசத்திரங்கள்
உதிர்ந்த பின்
வெறுமையில்
மறைந்து கொள்ள
தூரத்தில்
ரசிக்கும் பாடலொன்று
நிசப்தம் கலைக்கிறது

வானம்
துணிந்து கற்பனை
செய்யும் நிலவினைத்
தூரத்தும் வால்வெள்ளியை
கண்ட இரவுகள்
இறந்துபோன
கவிதையொன்றை
மீட்டுகின்றன

அங்கே கவிஞருடன்
அவன் உணர்வுகளும்
கல்லறையில்
துயில்
கொண்டிருந்தன

(29)

உன் மார்பகங்கள்
கறுப்படைந்துள்ளதென
குடிக்க மறுக்கும்
மகனுக்காய்
துணியில் மறைந்து
கொண்டாள்
ஆபிரிக்கத் தாய்
இப்போது அவன்
வெண்மையை
பருகிக் கொள்கிறான்

| நஸீவா முகைதீன் |

(30)

நான் வெறுமையை

உணர்கிறேன்

திருட்டுப்போன

என் புன்னகை

யாரோ ஒருவரின்

சாளரக் கண்ணாடியின்

திரைச்சீலைக்குள்

இருக்கிறது

நதியாய்

அலைக்கழிந்த

நாட்கள் கடலுக்கு

முன்னமே

மேகங்களால்

குடிக்கப்பட்டுள்ளன

நிர்க்கதியான
நிழல் ஆத்மாவை
வதம் செய்கிறது

எந்தப்புள்ளியில்
தோற்றிருந்தேன்

காலத்தின் மெளநத்தில்
விடைகளை தேட
அவையோ சாதாரண
நூலின் ஒழுங்கமைப்பில்லாத
வார்த்தைகளை
காண்பித்துக்
கொண்டிருக்கின்றன

(31)

மார்போடு

தாங்கிப் பிடித்திருக்கும்

துப்பாக்கியைப்

போல

புகைந்த கனவுகள்

வழியே உன்னை

நேசிக்கிறேன்

போர் காதலைப்

பிரித்திருந்தது

விடியல்கள்

மரணமாய்ப்படிந்த

பூழி

எப்போது தன்னை

விடுவித்துக் கொள்ளுமென

குரல்கள் கேட்டுக்

கொண்டிருக்கின்றன

ஏமாற்றங்கள் மட்டுமே

மிஞ்சிக் கிடக்கையில்

எதிரிகளிடமும்

மண்ணிடத் தோன்றுகிறது

| நஸ்ரோ முகைதீன் |

யுத்த களம்
உன்னை அவர்களால்
சடு செய்கிறது

வலிகளால்
அன்பு மரத்துக்
கிடக்கிறது

நாளை நான்
இறந்து வீழ்கையில்
உதிரும் இதயத்தினை
இன்னொருவன் பொறுக்கிக்
கொள்வான்

என் உணர்வுகள்
உயிர் கொள்ளும்
அவன் விழிகளால்
இல்லையேல் அவன்
சந்ததிகளின் வரிகளால்

(32)

கடல்

ஆர்ப்பரித்துக்

கிடக்க

வரைவிலக்கணமின்றி

காதலை தூற்றினாள்

அவள்

பரம்பரை பற்றிச்

சபித்தாள்

ஏதோ

பிதற்றிக் கொண்டாள்

மணலைப்

வெறித்தபடி

அவன் மெளனித்திருந்தான்

இல்லாமை பரவி

வியாபித்திருக்க

கோபித்து

திரும்பியவளை

தழுவிக் கொண்டான்

அவனுக்கு இதயமிருந்தது

இப்போது சற்றியும்

காதல் இருந்தது

(33)

அம்மா பசி
எப்படியிருக்கும்?
நிரம்பிய தட்டினைப்
பார்த்தவாறு
அவன் கேட்டுக் கொண்டிருந்தான்

இப்போதவள்
தன் காலித்
தட்டினை
மறைத்திருந்தாள்

| நஸீவா முகைதீன் |

(34)

கிழிந்த சட்டையோடு
அவன் நின்றிருந்தான்

வெளிறிய
முகம் முழுக்க
விழிகள்
நனைந்திருந்தன

ஜந்து வயதில்
எதைப்
பறிகொடுத்தான்

ஏக்கத்தோடு
இனிப்புத் துண்டொன்றை
நீட்டுகிறேன்

ஏளனமாய்
சிரித்தான்

| நஸீல்வா முகைகதீன் |

குழந்தைப் பருவ
உதடுகள் வழியே
மெல்ல கனவுக்குள்
நுழைந்தேன்

அங்கு அவன்
தந்தையிருந்தார்
சுடவே இனிப்பும்
இருந்தது

வெளியேறிய போது
வெறுமை
அவனுக்கு
பதிலாக என்னை
நிரப்பிக் கொள்கிறது

(35)

அறை முழுவதும்
இருட்டு
கடைசி மெழுகுவர்த்தியும்
மெல்ல அணைகிறது

இசைத்தட்டும்
தன் நரம்புகளை
அறுத்தெறிய

பாடுவதற்கு
மெளனமே
எஞ்சிக்
கிடக்கிறது

பல்லிகள்
மட்டும்
ஒயாமல்
நிலமெங்கும்
மங்கி விழுகின்ற
நம்பிக்கையின்
நிசப்தம்
கலைக்கின்றன

எது உயிர்ப்பளிக்கும்?

புதைந்த விதையா

அதன் மேல் உறைந்த மழையா

மரணத்தின்

கனவுகள்

விவாதிக்கின்றன

அதுவரை

அறையின் துணைக்காய்

என்னை தளிமைப்படுத்துகிறேன்

| நஸ்வூரா முகைதீன் |

(36)

அவன் காதல்
கீதங்களை கேட்ட
சைப்ரஸ் மரங்கள்
அழுது கொண்டிருந்தன

ஆடுகள் சூழ்ந்திருக்க
புனோட் வாசித்தான்

இசை
மரணத்தை விட
கொடுமையாயிருந்தது

விசா செர்ரிப்
பழச்சவை
நிறைந்தவள்

உரக்கக் சூறியவனின்
பிதற்றலான
பாடல் வரிகள்
சவக்குழிகளாய்
இருட்டைந்தன

அவளின்
கல்லறை மீது
இருந்தவாறு
உயிர்ப்பின்
துகள்களை
உடைத்தெறிய
முயன்றவனை
காதல் கைப்பற்றிக்
கொள்ள
புளூட்
மெளனித்திருந்தது

(37)

ஓரு குளிர் காலத்தின்
ஆரம்பத்தில் அவனைச்
சந்தித்தேன்

கிழிந்திருந்த
சட்டைப் பையில்
பசியை வைத்திருந்தான்

கனவுக்குள்
சுட்ட மீனின்
வாசம்

ஏழ்மை பற்றிய
கவிதைகளை
நாங்கள்
உரக்கப் படித்தோம்
சுச்சலிட்டு
தூக்கியெறியப்பட்ட
முள்ளங்கிகளைப்
பொறுக்கிக் கொண்டோம்

ஆனாலும்
முடிவுற்றிருந்த
அவன் பசியில்லிருக்கும்
மீனுடைய
வாசத்தை
என்னால்
உணர முடிகிறது

(38)

நான் உன்னிடம்
ரட்சித்துக்
கொண்டிருக்கிறேன்

தொலைவில்
நடுக்கமெடுக்கையில்
உன் முத்தச்
சூட்டின்
இறுதிகளை
பத்திரப்படுத்தும்
புகைப்படமாய்
யாருமில்லா
தனிமையை
அனுபவித்துச்
சலிப்படைந்திருக்கிறேன்

சற்றிலும்
ஓயாத் மரண
ஓலமிடும்
பினங்களின்
கள்ளுகள்
முழுவதுமாக
தாய்களும்
மனைவிகளும்
மகள்களுமே
நிறைந்ததாய்

போர்வாளும்
தயக்கமடைந்திருக்கிறது

எதிரிகளை
சந்திக்கையில்
ஒரு குவளைத்
தேனிரின்
நெருக்கத்தையும்
என் பால்ய
காலத்து
சைப்ரஸ் மரத்தினையுமே
எதிர்பார்க்கிறேன்

வரைபடத்தின்
எல்லைகள்
அருவருப்புட்டுகின்றன

மகனே...
உன் சந்திக்காவது
முடிவின்
வாழ்ந்திருத்தலை
தெரியப்படுத்து
பற்களின் பின்னால்
ஒளிந்திருக்கும்
முதல் முத்தத்தின்
அன்பினைச்
சொல்லிக் கொடு

போர் மறந்த பூமி
தேனூறிய
பாதாமைப்போல
சுவையானது
மிகச் சுவையானது

(39)

வரலாறு அவரை
மறந்திருந்தது
மறைத்திருந்தது

போர்வாளையல்ல
புனிதம்
தோய்ந்துபோன
பூமியின்
முழங்கால்
வருடிய
இரத்தக்
கனவுகளுக்காய்
குதிரைகளை
யுத்தகளங்களுக்கு
ஒட்டிக் கொண்டிருந்தார்

| நஸீவநா முகைதீன் |

எதிரியின்
 திரும்புகையும்
 சௌகரியம்
 சுமந்திருக்க
 வேண்டி
 தொலைந்திட்ட
 கடிவாளங்களை
 பரிசளித்த
 இயல்புகள்
 சூழ்ந்திருந்த
 போலிகளும்
 நெருங்கிடா
 சுத்தமான
 சாமுராய்களும்
 தலை தாழ்த்தும்
 அவரே
 உண்மையான
 புரட்சிகளின்
 விதையாயிருந்தார்

 நாளையும் மறந்த
 சரித்திரம்
 இதை
 பாடிக் கொண்டிருக்கும்

(ஸ்லாஹுத்தீன் அய்யுபி என்ற போர்வீரருக்காய் எழுதியது)

| நஸீஹா முகைதீன் |

(40)

இருளில் ஒரு
வெளிச்சம்
உருவாகியது

தன்னை
மெல்ல மெல்ல
வியாபித்துக் கொள்ள
ஆழங்களை
அறியத் தொடங்கியது

இணைந்தவைகளை
வெறுமைப்படுத்திய
வெற்றிடங்களை
நவீனத்துவம்
இலகுவாகக்
கொண்டாடும்
விதித் தவறுகளால்
முழுமை செய்து
முரணானவைகளின்
சாதகங்களை
இயல்பு விஞ்ஞானமாய்
பதிவிட்டது

குறைந்தவைகள்
அதிகங்களை அடிமைப்
படுத்தும்
உத்திகளை
திரிவுபடுத்தி
தலைமைகளின்
குஞ்சிகளைப்
பிடித்திருந்த போது

உண்மை
மென்னமாய் காறியது
முடிவில் அது
வென்றுவிட்டதென

(41)

என்னை முழுங்கிக்
கொண்டிருக்கிறது இரவு

வளவிகள் சின்னங்க
வெட்கப்படும்பெண்ணாய்
நிலா தலை கவிழ்ந்திருக்க
காற்றின் நரம்புகளை
அறுத்தெறிகிறன்ற
தனிமை
மன் புதைந்த
சரித்திரக் காதல்
ஏமாற்றங்களை
இலக்கியமாக்க
முனைகிறது

பைத்தியக்காரியாய்
பக்கம் முழுக்க
உன்னைக் கிறுக்கும்
நான்

விடியலாவது
விடையாவதாய்
சித்தரித்துக் கொண்டு
கனவுகளை
இடம்பெயர்க்கையில்
என்னை முழுங்கிக்
கொண்டிருக்கிறது இரவு

| நஸ்வேரா முகைதீன் |

(42)

சொல்ல நினைக்கையில்
பூமியை முத்தமிட்ட
முதல் மழைத்துளியின்
தூய்மையாய்
சேமிக்கப்பட்டிருந்தது

மறுக்கப்படும்
சாத்தியங்களால்
மறைக்கப்பட்டு
இப்போதல்லாம்
கடைசி இரவை தரிசித்த
மரணமாய் உயிரிழந்து
ஆறு துவைத்த
சூழாங்கல்லாய்
குறிக்கோளற்றுக்
குறைந்திருக்கிறது

சொல்லியிருந்தால்
சுவாசித்திருக்கும்
இப்படியே இன்றைய
கனவு புலம்பிக் கிடக்கிறது

(43)

ஒரு அழுக்குப்
படிந்த சாடியினுள்
தீணிக்கப்பட்ட
ட.படில்ஸ் மலர்களின்
வாசத்தை ஆக்கிரமித்திருக்கும்
உதிரம் படிந்த
கைக்குட்டைகளே
எஞ்சியிருக்கின்றன

உன் வருகைக்காய்
சேமித்து வைத்திருந்த
கிளிஞ்சல்களை
ஒவ்வொன்றாக
வீசியெறிந்தே
கடற்கரை மணலில்
அவை வியாபித்துக்
கிடந்தும்
நீ இறந்துபோனதாய்
உறுதிப்படுத்தும் சங்கேத
வார்த்தைகள் தோய்ந்த
கடிதமே கப்பலில்
வந்து சேர்ந்தது

ஆடு மேய்க்கும்
தாமஸ்
பிடில் வாசித்துக்
கொண்டிருக்கிறான்

“புவர் லிட்டல் பாய்”
என்றபடி நேற்றுவரை
அவன் இசைக்காக
தலைதடவிய நான்
தலைகவிழ்ந்திருக்கிறேன்

காதலும், ஏழ்மையும்
இப்போது ஒன்றில்
ஒன்றித்தன

| நஸீநா முகைதீன் |

(44)

தூர தேசத்தில்
விழிகள் தொலைத்த
கனவுகளின்
என்னவென்றே
உணர முடியாத
ரணங்களுக்கு
சிகிச்சை
செய்து கொண்டிருக்கிறேன்

சுற்றிலும்
முட்கம்பிகளின்
ஏனாம் உயிரை
புகையிலையாய்
மென்று துப்புகிறது

வானிலை
ஏமாற்றங்களையே
கருத்தரிக்க
மேகங்களோடு
மோதி மோதியே
உடைபடுகின்றன
எண்ணங்கள்

மிஞ்சம் சரங்களாவது
இதமளிக்கலாம்
வெயில்
விட்டபாடில்லை

(45)

புன்னகை
மொழியாகிப்
போகிறது

சப்தங்களின்
கூத்தடிக்கும்
சமவெளிகள்
இரவின்
நிசப்பதமாய்
சில்லிடச்
செய்கின்றன

நட்சத்திரங்களை
நிலவாக்க
முணையும்
புதுமைகளின்
உதிப்பு
நலமென
இன்று
கொண்டாடப்பட்டாலும்
நாளைபற்றி
சொல்வதற்கில்லை

| நஸ்வூரா முகைதீன் |

(46)

பெருமைக்குரியவள்
செல்மா தான்

அவள்
இல்லையென்றால்
காலத்தையும் காதலையும்
வென்ற கவிஞன்
அமைதியடைந்திருப்பான்

உதிர்ந்து
விழுந்த அத்தனை
வார்த்தைகளும்
பெய்ரூட் ஸ்திகளில்
அடங்கியிருக்கும்

குருதி வழிந்த
இதயத்திலிருந்தே
கவிதை
பிறந்தென
நினைக்கிற்களா...

அவளால்

புன்னகைப்பட்டவை

அவை

சந்தேகமிருந்தால்

சைப்ரஸ்

மரங்களையும்

முறிந்தசிறகுகளில்

பித்துப்பிடித்த

என்னிடமும்

கேட்டுக் கொள்ளுங்கள்

(47)

தசாப்தங்களைக்
கடந்த காதலுக்காய்
கல்லறைக்கே
போகவேண்டுமென நீ
சுறுகையில்
வெற்றுக்காகிதங்களில்
கவிதைகளை
கிறுக்கி உன்
முகத்தில் விட்டெறிந்து
விடுகிறேன்

அங்கே பழைய
காதலொன்றினை
அனுபவிக்க முடிந்ததாய்
தலை கவிழ்ந்தவாறே
நீ சுறினாலும்

அப்போதும்
மர்மமான
ஒரு முக்கோணமாகவே
காதல் இருக்கும்

(48)

டாஸ்கண்ட் முழுவதும்
நிரம்பிக் கிடந்த
நீலக் கண்களின்
பெண்கள்
மீது ஒருவித
வெறுப்பினை உணர்வதால்
குதிரை வண்டிகள்
தெறித்தோடும் ரய
வீதிகளில் பனியைப்
பூசிக்கொள்ளாத கறுப்பழகி
ஒருத்தியைத் தேடிக்கொண்டிருந்தேன்
இப்பொழுது
காதலும் மாண்பும்
சமஅளவில்
நிரம்பியிருக்கின்றன

| நஸீஹா முகைதீன் |

(49)

மந்திரவ்களாய்
 நீ உச்சாடனம்
 செய்கின்ற
 உபதேசங்கள்
 நீல நிலவினை
 விரட்டும் ஒநாயைப்
 போல வெறும்
 சாடல்களையே
 தாங்கிக் கிடக்கின்றன

தூய்மையான அழைப்பினை
 கற்றுத்தராத
 மாயை உன்னைச்
 சூழ்ந்துள்ளது

மண்டியிட்டு நான்
 வேண்டும் தருணங்களில்
 என்னை வீழ்த்தி
 எதை விதைக்கப்
 போகிறாய்

கேள்வியில்லாத
 விடைகளால்
 எதுவுமே ஆரம்பிக்காது

நான் முத்திரை
 இட்டுவிட்டேன்
 இனி நீ
 காய் நகர்த்தலாம்

| நஸீஹா முகைதீன் |

(50)

அத்தனை செல்வமும்

உன்னிடத்தில்

வெறும் யாசகப்

பிதற்றலே

என்னிடத்தில்

வருவதுரைத்தல்

கேட்பினும்

மனம் மாறாத

வலி முழுதும்

உடல் பாயும்

பிச்சைக்காய் தசை

வளர்த்து நரம்படங்கி

தலை கவிழ்ந்திட்ட

போதும்

மானம் தாண்டும்

பசிக்காய் தவக்கோலமிட்டு

பிழைத்திருக்கும்

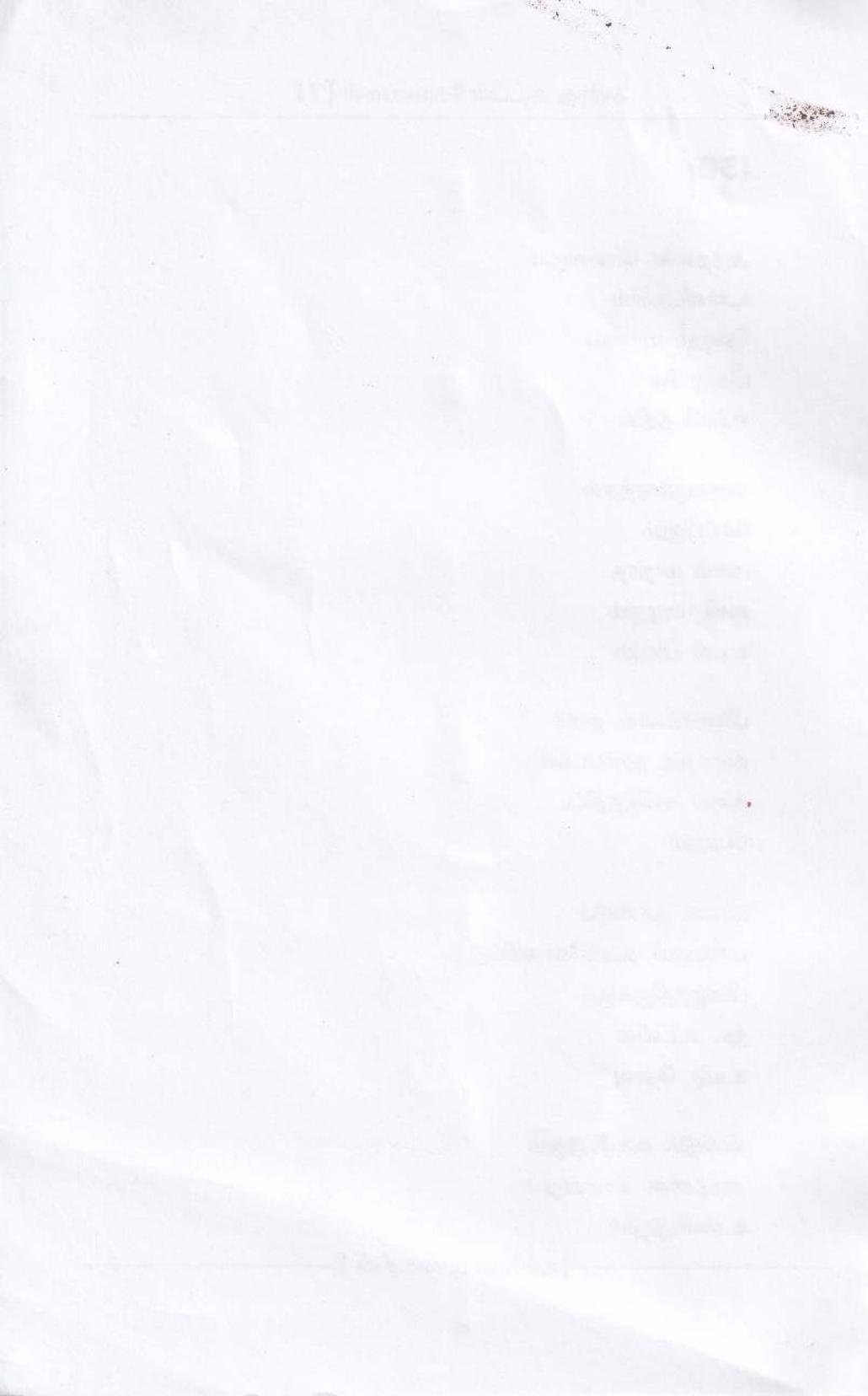
ஜட உடலின்

உயிர் நோவு

மீண்டும் கையேந்தும்

அத்தனை செல்வமும்

உன்னிடத்தில்

சிறுவயதிலிருந்தே வாசிப்பிலும், கவிதையிலும்
 ஈடுபாடு கொண்ட நல்லூரா முகைதீன்
 காத்தான்குடியைச் சேர்ந்தவர். இலங்கை
 தென்கிழக்குப் பல்கலைக்கழகத்தின் வர்த்தக
 முகாமைத்துவ பீடத்தில் மூன்றாம் வருடத்தில்
 தனது கல்வியைத் தொடர்ந்துகொண்டிருப்பவர்.
 பத்து வருடங்களுக்குள் தொழில்நுட்பத்தின்
 அகோர வளர்ச்சி பல்வேறு சாத்தியப்பாடுகளையும்
 எமக்கு திறந்துவிட்டுள்ளது.
 அதற்கு உதாரணம்தான் நல்லூரா முகைதீனின்
 அரிந்த ஆப்பிள் கோளங்கள்.
 முற்று முழுதாக ஸ்மார்ட் போனிலே
 தட்டச்சு செய்யப்பட்டு முகநூலிலேயே
 பிரசரிக்கப்பட்ட கவிதைகள்.

நல்லூரா எந்த குரு வழிபாடுகளுமற்று தனக்கேயுரிய
 அலாதியான மொழியொன்றுடன் உலாவருவது போல்
 தெரிகிறார். நல்லூரவின் படைப்பானுமையையும்,
 எழுத்தாற்றலையும் பறைசாற்றும் எழுத்துகளுக்குச்
 சிறகு முளைத்து நீரை விலத்தி, நிலத்தைத்
 துளைத்து, வளிபில் தவழ்ந்து முள்ளிவாய்க்கால்
 தொடங்கி, ரொசாரியோ (சேகுவரா),
 அலப்போ (சிரியா), பைசா கோபுரம்,
 தேமஸ் நதிக்கரை, சைப்ரஸ் மரங்கள், ஸலாகுத்தீன்
 அய்புபி, டாஸ்கண்ட், கலீல் ஜிப்ரானினதும்,
 செல்மாவினதும் பெய்ருட் வீதிகள் என அலைந்து
 திரிகின்றன. கவி மொழியின் வெவ்வேறு
 வகையறாக்களின் சாத்தியப்பாடுகளும்
 காணப்படுவது போல் தென்படுகின்றன.
 பெரும்பாலான கவிதைகள் விளிம்புநிலையோர்,
 ஒடுக்கப்படுவோர், நொறுக்கப்படுவோர்,
 ஏங்கிக்கிடப்போர் பற்றிப் பேசுகின்றன.

இன்னொருவகையில் சொல்லப்போனால் போர்,
 புரட்சி, சுதந்திரம், அகதிமை, சிறுமி, சிறுவர்,
 தாய்மை, அடிமை, தோல்வி, வாழ்வைக்
 கண்டையைத் தூடிக்கின்ற ஏக்கம், பெரும் சலிப்பு
 பற்றிப் பேசுகின்றன. தனது தாய்நாடான
 இலங்கை யுத்தத்தை மட்டும் பேசாமல் உலகளாவிய
 யுத்தங்களைப் பற்றியும் அவைகளினால்
 நெருக்கடிக்குள்ளாகும் மாணிடர்கள் பற்றியும்
 பேசுகின்ற கவிதைகள் எல்லையற்ற மாணிட
 நேயத்தை எடுத்தியம்புவதாய் இருக்கின்றன.

ISBN 978-955-52575-1-0

9 78955 257510

ISBN: 978-955-52575-1-0

புதுப்புணவு
வெளியிட்டகம்,
மருதமுனை.

prize: 300.00 srs
cover: rashmy